

млада мома, но дебела, съ дебели устни, криви очи и казва на гостилничара същото, както и първата, но той я оглътсва, изпъжда я навънъ и казва: „Втори път да не идвашъ въ гостилницата ми“.

Вие сега се смѣете, но то не е за смѣхъ. Вие разсѣждавайте философски и казвайте: умоветъ ни трѣбва да сж пълни съ истински благородни мисли, а лъжливитѣ мисли трѣбва да изхвърляме навънъ. Красивитѣ моми, които ни цѣлуватъ, това сж благороднитѣ, възвишенитѣ мисли, а ония моми съ дебелитѣ устни, това сж лъжливитѣ мисли, които трѣбва да се изхвърлятъ навънъ и втори път да не се приематъ. Последнитѣ прѣдставляватъ грозотията въ свѣта. Защо грозната и хубавелката мома не приемаме еднакво? Грозотията въ живота произтича отъ промѣнитѣ на самия животъ. Слѣдователно, грозотията въ живота прѣдставлява материалния животъ, материалнитѣ форми. Злото въ свѣта, това е граница на прѣходното състояние въ развитието на формитѣ. Значи, всички прѣходни стадии въ развитието, това сж все зло. Материята се разлага, това е зло, но слѣдъ туй се освобождава животътъ, като минава въ една нова фаза. Значи, въ първо врѣме се образува линия на деформирането, и слѣдъ това се образува линия на оформяването. Слѣдователно, при линиитѣ на стария животъ образитѣ сж грозни, а отъ тамъ дѣто започва новия животъ, образитѣ сж красиви, и дохождатъ въ пълната си красота при Божествения животъ.

Ние се стремимъ къмъ доброто. Защо?—За да може нашия животъ да намѣри онзи пластиченъ